

Weblog Karin Louwers en Sophia Duijs tijdens Xplore uitwisseling 2009

Bron: www.oneworld.nl

De uitwisseling *Sporteducation without Borders - Train the Trainer* wordt georganiseerd door CIOS Haarlem (ROC NOVA College) en de [Stedenband Haarlem Mutare](#) in samenwerking met [the-Spirit-of-Sport](#) en met subsidie van [Xplore](#).

Korfballen in Malawi

Nederlandse en Zimbabwaanse sporters trekken deze zomer met elkaar op. Van en met elkaar leren ze hoe je het best een bal in de korf krijgt, hoe je sport kunt inzetten op scholen en in de buurt, en hoe je een daverend sportevenement organiseert. De uitwisseling begint in Haarlem en eindigt in Malawi. Korfbal is een van de sporten die centraal staat. Korfbalster Karin Louwers en hockeyster Sophia Duijs houden wekelijks een weblog bij over de uitwisseling.

Boomstammen als korfbalpalen

30-07-2009

Auteur: Karin Louwers

De lat voor het spelen van een mooie wedstrijd hoeft letterlijk niet hoog te liggen, ervaart korfbalster Karin Louwers tijdens de sportuitwisseling met Malawiaanse en Zimbabwaanse sporters. Met zelfgemaakte doelpalen en korfbalpalen kun je ook prima sporten.

Als afsluiter van alle lessen en trainingen stond het Blantyre Multi Sports Festival op het programma. Een door ons georganiseerde sportdag voor scholen met de sportdisciplines handbal, korfbal, netbal en voetbal. De dagen

ervoor stonden in het teken van de voorbereiding. Aan het eind van iedere dag werd een groot schema met daarop de kolommen Wat? Wie? en Wanneer? ingevuld. Wantwelke middelen en wat voor materiaal heb je eigenlijk allemaal voor zo'n sportdag nodig?

Hoe maak je een (tijds)schema voor de hele dag, rekening houdend met de Afrikaanse tijd die de deelnemers aanhouden? Hoeveel kg White Wash (witte korrels) heb je nodig voor het uitleggen van de lijnen van de sportvelden? Hoe kom je aan hand - en voetbal goalpalen (lees:

op maat gemaakte boomstammen)? En hoe krijg je die de grond in? Hoe regel je de lunch voor 300 kinderen? En hoe zorg je ervoor dat alleen de kinderen die aan het toernooi meedoen hun lunch krijgen en niet de straatkinderen die ook in de rij gaan staan?

Speerwerples

Hoe zorg je ervoor dat ruim 300 kinderen een flesje drinken krijgen? En hoe krijg je al die flesjes weer terug? Het statiegeld van de flesjes is voor de leverancier erg belangrijk.

Hoe regel je dat alle kinderen weer naar huis kunnen? Ze kunnen 's ochtends komen lopen. Maar 's avonds is het te donker en gevaarlijk, dan kunnen ze niet alleen.

Hoe zorg je voor voldoende materiaal zoals bijvoorbeeld ballen? Ik kan me nog goed herinneren hoe we speerwerples kregen van een van de Malawianen. Met z'n allen moesten we het doen met één speer! En dan heb je natuurlijk nog de onverwachte zaken. Zo hoorden we de dag vóór het toernooi dat we het netbalveld niet konden gebruiken, omdat het nationale team erop ging trainen. Dat we gereserveerd hadden én er ook al betaald was, bleek geen garantie te zijn.

Er zijn veel dingen te regelen, die je in Nederland anders oplost of zelfs helemaal niet op hoeft te lossen. Het spannendste tijdens de hele voorbereiding is niet óf het wel geregeld wordt, maar wánneér het geregeld wordt! Ik merkte toch dat ik enkele sportleaders niet helemaal geloofde toen ze vertelden over een vriend van een vriend van een vriend die wel even goalpalen kon regelen. Eigenlijk wilde ik het gewoon snel even zelf doen en het zekere voor

het in (mijn ogen) onzekere nemen. In vergaderingen naar het festival toe merk je dat de Nederlandse deelnemers vaker het voortouw nemen en gaan plannen, terwijl de Zimbabweanen en Malawianen het meer over zich heen laten komen en dan improviseren. Ik weet nog steeds niet wat nu de beste werkwijze is..... Feit is dat het allemaal prima in orde kwam!

TV Malawi

De kinderen hebben een ontzettend leuke dag gehad. Ook de docenten waren enorm enthousiast. Of ze nu wonnen of verloren, ze bleven lachen en dansen op de muziek die uit de speakers knalde! Aan het eind van de dag werden we zelfs nog geïnterviewd door TV Malawi. De cameraman zag mij ook met mijn videocamera filmen. Ik had hetzelfde type handcamera als hij. Hij vroeg me of hij als aanvulling wat filmmateriaal kon overnemen. Dat zou iemand van de NOS nooit aan mij vragen. Eigenlijk voelde ik me een beetje ongemakkelijk vanwege het feit dat ik dezelfde soort camera had als hij: de professional bij de nationale televisie van zijn land. Ik vertelde hem dat mijn beelden zeker veel minder zouden zijn dan die van hem. Het is immers niet mijn beroep en ik heb ook geen statief zoals hij.

Sportmateriaal

Volgens de Zimbabweaanse sportleaders is er in Nederland veel sportmateriaal, maar zijn er weinig kinderen. In Afrika heb je heel veel kinderen, maar is er weinig materiaal. Tja, al die spullen ... "Heb je die echt wel allemaal nodig?" vraag ik me af komend uit een materialistische samenleving. En moet al het materiaal echt zoveel mogelijk van kunststof zijn? Ik hoop dat de boomstam korfbalpalen zoals ze hier worden gemaakt en gebruikt, kunnen blijven bestaan. Dat geldt ook voor de zelfgemaakte en goed functionerende goalpalen. De lat voor het spelen van een mooie wedstrijd hoeft letterlijk en figuurlijk niet hoog te liggen.

Contact wat?

Ik had er nooit bij stil gestaan dat iemand niet van het bestaan van contactlenzen af zou weten. Een van de Zimbabweanen liet ik zien hoe ik de lenzen inzette. Ze stond met verbazing te kijken. "Is that a disease?" "Nee hoor", antwoordde ik. "Het is een kunststof hulpmiddel om beter te kunnen zien!"

Dan is er nu een einde gekomen aan onze uitwisseling en óók aan het schrijven van deze blog. Zowel de Nederlanders als de Zimbabweanen zijn na een lange terugreis weer veilig thuis

aangekomen. We willen iedereen die ons heeft gevolgd en met ons mee heeft geleefd heel hartelijk bedanken! We vonden het erg leuk dat we onze belevenissen met jullie konden delen.

'African time flies'

28-07-2009

Auteur: Sophia Duijs

Laatste week alweer! "*Time flies when you're having fun*"! Plezier hebben we zeker. Ik ben geen 'blokjes' aan het creëren van al het sporten, maar van het vele lachen. Sport en plezier is een perfecte combinatie. Als er een competitie in zou zijn zouden we hier zeker eredivisie spelen.

Deze week was ik erg blij want dit hockeymeisje mocht gaan hockeyen met de hele groep. Een aantal lokale hockeysers had zich bij ons aangesloten.

We begonnen met een korte training en daarna gingen we lekker spelen in de vorm van een toernooi. Mijn team (team 3) won. Wat een feest! Afgelopen vrijdag hadden we de examens van de Train the Trainer sessies. Na twee weken fanatiek oefenen in het lesgeven moesten de Malawianen laten zien wat ze geleerd hadden. Het niveau ligt best uiteen, maar iedereen heeft erg zijn best gedaan en het uiteindelijke resultaat mocht er zijn; een goed opgebouwde training.

Vissenogen

En na een examen ga je natuurlijk 'op vakantie'. Een weekendje weg naar Lake Malawi, in ons geval. Met z'n dertigen in de bus van Howa Howa. De reis zou tweeënhalve uur gaan duren. Maar dat bleken tweeënhalve Afrikaanse uren te zijn. Een kleine vier uur later kwamen we bij onze slaapplek aan. Een schoolgebouw aan de voet van het meer. Op het menu natuurlijk Lake Malawi vis met rijst. Zestig vissenogen op je gericht: voor de vegetariërs onder ons (ik) niet echt een genot.

's Avonds gingen we met de voetjes van de vloer in een louche tent. Maar zolang er biertjes zijn en muziek is heeft iedereen een leuke tijd! Mijn "African moves" mogen er ondertussen zijn! 's Nachts met een heleboel dierenvriendjes in een kamertje geslapen, waar denk ik al maanden niemand was geweest. Super grote spinnen, gekko's en muggen zouden me gezelschap houden tijdens mijn luidruchtige nacht. Of misschien wel Afrikaanse nachtrust. Ik was in dubio als echte dierenvriend wat te doen met dit grote

gezelschap, maar mijn kamergenoot niet en halveerde de aanwezigheid. De muziek heeft het wel overleefd de hele nacht. Al kon ik wel een verzoeknummertje indienen een paar deuren verder, dus Akon heeft me in slaap gezongen.

Flaneren

Zaterdag flaneren aan Malawi Lake. De dames in bikini en de mannen mochten hun wasbordjes laten zien. Helaas waren mijn lachblokjes (nog) ver te zoeken... Wat een heerlijke vakantiedag. Even geen tijd (misschien Afrikaanse tijd: alles op zijn tijd), geen programma, maar genieten van rust en het geplons van het water. Voor mij geen plonsje in het meer, er schijnen kleine beestjes in te zitten, aldus Wikke. Al was ik één van de weinigen die het droog heeft gehouden. "*Rules are made to be broken*" is een uitspraak die ik de afgelopen drie weken vaker heb gehoord. Dus lekker zwemmen met de Malawianen en Zimbabwanen voor wie de beestjes toch al minder gevaarlijk zouden zijn.

Zondag een vrije dag en voor mij een cultuursnuifdag. Kerkbezoek en aansluitend een lunch bij Duncan, één van de Malawi sportleaders. Anderhalf tot twee uur in de kerk gezeten met veel zang, dans, heftige gebeden en ontvangen als eregast. Een geweldige ervaring! De moeder van Duncan had uitgebreid gekookt wat volgens traditie door ons genuttigd werd: samen met de mannen binnen eten. Vrouwen en kinderen buiten met de

restjes.

Deze week drie laatste dagen van voorbereiding voor het Blantyre Multi-sport Festival, eerste editie. Iedereen heeft hard gewerkt. Bomen zijn gekapt voor de handbalgoals, interviews zijn gegeven voor de lokale krant en radio, scholen zijn uitgenodigd, soort van krijt is gekocht om de lijnen te maken en meetlinten om de velden uit te meten. En aan het einde van het festival zullen alle teams een certificaat ontvangen voor hun deelname. Erg belangrijk in Afrika.

Bijnaam?

Maandag zijn we weer naar een school gegaan voor schoolsport op een groot veld buiten. Een paar honderd kinderen waren verheugd met onze komst. Een middag vol creatieve spelletjes en heel veel plezier! Nog met een grote glimlach op het gezicht werden we verast door onze buschauffeur Howa Howa. Hij is zo dankbaar voor de afgelopen drie weken dat hij ons graag wilde uitnodigen om zijn familie te ontmoeten. Een initiatief dat door iedereen enorm gewaardeerd werd. Uiteraard begonnen we met een officieel voorstelrondje. Tijdens dit rondje kwamen we erachter dat iedereen zijn voornaam eindigde met Howa Howa. Dat is dus zijn achternaam. Wij dachten aan zijn bedrijfsnaam of bijnaam. Erg grappig!

"African time" heeft een rustgevende uitwerking op me. Alles komt goed, de klok is ondergeschikt. Ik kan me makkelijk aanpassen. Het enige nadeel is dat de officiële tijd net zo snel gaat als in Nederland. En dat betekent toch echt dat vandaag de laatste dag is hier in Malawi. Jullie merken het al, mijn blog is al verlaat. Ze zeggen hier dat weinig te laat is, maar juist verlaat!

Ik vervolg mijn Afrikaanse avontuur morgen richting Zuid-Afrika, waar ik de komende maanden en misschien wel veel langer het werken met de lokale bevolking mag gaan voorzetten.

Vrouw baart steen

16-07-2009

Auteur: Karin Louwers

Vandaag stond er op de voorpagina van de krant: *'Woman in Mulanje delivers stone'*. Het artikel gaat over een vrouw die al voor de tweede keer een steen zou hebben gebaard in plaats van een kind. Links een foto van de steen van 300 gram, rechts een foto van de ietwat beteuterd kijkende vrouw.

Een aantal van de Zimbabweanen die ik heb gesproken denken dat zo iets wel degelijk kan. Ze vertellen me dat 'evil spirits' daarvoor gezorgd hebben. Een van de Zimbabweaanse dames: "But if it

would be me, I would prefer a mouse!" Ik wist niet zeker of ik dat met haar eens was. Dit soort gekke berichten kwam ik hier twee jaar geleden ook regelmatig tegen. Dat is niet anders. Evenals de enorme hoeveelheid PTT-jasjes die ze hier nog altijd dragen en dezelfde liedjes, waarop we met z'n allen uit ons dak gaan.

Volle minibusjes

Maar er zijn ook zeker dingen veranderd en nieuw. Dat is gaaf om te zien! Er is een tweede rijbaan aangelegd op de weg tussen het hostel van Malawi Council of Sports waar we slapen en het centrum. Er zijn zelfs twee zebrapaden met stoplichten. Geweldig! Ook mag je in een minibusje, het openbaar vervoer hier, nu met niet meer dan 4 personen naast elkaar. Politie staat zelfs te controleren. Twee jaar geleden was ik altijd verbaasd dat als ik dacht het busje vol was, er toch nog zes mensen bij bleken te kunnen. Al hebben ze er nu iets op gevonden: Ze stappen net voor de politie uit, rennen een stukje en als Via de nieuwe rijbaan begeven wij ons iedere dag naar het Blantyre Youth Centre. Bij dit sportcentrum werken we met z'n allen aan het Train The Trainer programma. De Zimbabweaanse, Malawiaanse en Nederlandse sportleaders worden steeds meer een groep. Om de beurt geven we elkaar training in een bepaalde sport. Iedereen is erg enthousiast over zijn of haar sport. Dat maakt dat de trainingen vol energie gegeven worden en ook vol energie dienen te worden uitgevoerd. Na iedere training evalueren we elkaars lesgeefvaardigheden. Om zo van elkaar te leren en beter te worden in het lesgeven.

Het is super leuk om van veel verschillende sporten iets te leren. Als we tegen elkaar spelen gaat het hard tegen hard. En nee, er wordt dan niet geschroomd om kaarten uit te delen. Bij het straatvoetbaltoernooi op de markt van Blantyre werden we ineens gestoord door een vrachtwagen die het veld op kwam rijden. Helaas bestaan daar geen gele kaarten voor. Overigens stonden we toch al ver achter.

Prijs: plastic stoel

Bij wijze van teambuildingsuitje zijn we naar Mount Mulanje geweest. De hoogste berg in Malawi. 10 Nederlanders, 9 Zimbabweanen, 8 Malawianen en zelfs 4 Amerikaanse voetbalcoaches in 1 bus! Onze trouwe chauffeur Hoa Hoa (of Mushroom) bracht ons er naar toe.

Tevens moedigden we er een van de Malawiaanse sportleaders aan die met een hardloophwedstrijd mee deed. Dit betekent: 25 km bergopwaarts. Hij werd achtste, met een tijd van 2 uur en 24 minuten. Geweldig!. We zijn allemaal hartstikke trots op hem. Zijn prijs: een certificaat en een plastic stoel! Achteraf vertelde hij dat hij de wedstrijd speciaal voor ons gelopen had. Hij traint allang niet meer, maar zo konden we hem en Mount Mulanje zien. Een mooie klimtocht met als eindpunt een waterval, maakte de dag compleet.

Gisteren hebben we een weeshuis bezocht. Een weeshuis waar ik twee jaar geleden ook ben geweest. Het weeshuis wordt ondersteund door de Nederlandse ambassade hier. Ik was erg benieuwd naar de veranderingen/ontwikkelingen aldaar. De kinderen stonden ons in oranje shirtjes op te wachten, al dansend en zingend. Meestal word ik erg verlegen als ik als Mzungu uit de bus stap en zo verwelkomd word. Al weet ik ook wel dat het voor hen belangrijk is hun gasten te verwelkomen op hun manier, maar ik wil geen ster zijn! Maar nu met dit gevarieerde gezelschap had ik er minder last van.

Bij het weeshuis is nu een basisschool gebouwd. In 2 jaar. Geweldig om te zien! De weeskinderen en kinderen uit de community kunnen daar naar school. Het leven van een weeskind is zwaar. Op deze manier kunnen ze wel naar een 'gewone' school. Er zijn zelfs huisjes gebouwd voor de leraren. Er is nu een volleybalveld, een voetbalveld en een netbalpaal! Wat een verandering, wat een vooruitgang!

De hele ochtend hebben we met deze weeskinderen en de meer dan 200 kinderen van de school sporten en spelletjes gedaan. Voor iedere sportleader: Zimbabweaan, Malawiaan of Nederlander was het een geweldige ervaring.

Het weeshuis ligt vlakbij Mulanje. De vrouw met haar steen zijn we niet tegen gekomen. Al denken we verschillend over haar verhaal, het gevoel dat je krijgt als je met elkaar zoveel andere kinderen enthousiast aan het sporten krijgt, is voor iedereen hetzelfde.... We maken mooie dingen mee met z'n allen!

Afrikaanse droom wordt werkelijkheid

09-07-2009

Auteur: Sophia Duijs

Reizen met twee culturen. Verschil? Nee. Allemaal even veel zin in het avontuur, even veel bagage en beide goed voorbereid. In totaal hadden we ruim 800 euro overgewicht! En dat was nog maar de helft. Lufthansa nam de andere helft voor zijn rekening. Veel sportkleding en sportspullen. We hebben erg ons best gedaan aan de balie om alles mee te krijgen, maar tevergeefs. Die spullen gaan nu in de container naar Mutare, voor het sportproject aldaar.

Lange tijd een droom, maar nu

werkelijkheid. We gaan naar Malawi! Zaterdag 4 juli, tegen 20.00 uur zaten we met veel enthousiasme in het vliegtuig. Klaar voor het avontuur. Eindelijk! Na weken voorbereiding was iedereen er klaar voor. De Zimbabwanen gingen weer terug naar Afrika en wij naar een voor de meeste nieuw land. Redelijk verspreid door het vliegtuig gingen we op weg naar Zurich. Onze spullen zouden worden doorgestuurd. Dus konden we rustig aan naar de juiste gate op het vliegveld in Zurich en gingen we daar even een balletje trappen om vast de beentjes op te warmen voor het drukke sportprogramma.

In Zurich was er een klein beetje spanning toen de douaneofficier opmerkte dat Alen te lang in Nederland zou zijn geweest. Na versterking erbij gehaald te hebben mocht Alen gelukkig ook de douane door. De nachtvlucht naar Johannesburg verliep goed. De Zimbabwanen hebben heerlijk geslapen en wij "so so", zoals ze dat in Afrika zeggen. Net na 21.00uur kwamen we aan in Blantyre. Joepie! Het zonnetje scheen en het echte Afrikaanse land stond op ons netvlies.

Troepen kakkerlakken

We slapen op een lodge naast de sportcouncil. Daar waren troepen gelegerd voor onze ontvangst. Daar hadden we niet op gerekend! Troepen kakkerlakken. Honderden per kamer!! Althans in twee kamers, inclusief de mijne. Bah! Tja, in Afrika mag je deze beestjes misschien verwachten, maar dit was te erg! De lichtgrijze vloer was veranderd in een donkerbruin vloerkleed van kakkerlakken, de muren waren wit met donkerbruin bewegende stippen. Gelukkig kon ik snel twee overnachtingen regelen in een hostel meer in town, zodat de kamers gereinigd konden worden. Deze blog schrijf ik de derde avond waarin we het voor het eerst gaan wagen in het sport council hostel te slapen. Ik zie links en rechts nog wat niet gewenste gasten lopen op de muur, maar het is te doen. Mond dichtplakken, mezelf in de klamboe rollen en niet nadenken, lekker slapen. Dromen over de eerste ontmoetingen... De vele grappen, de mooie uitzichten vanuit ons busje, luid aanwezig door de muzikale klanken van Akon, de officiële momentjes, en nog veel meer.

Status: single

Het voorstellen tijdens een officiële bijeenkomst gaat met veel plezier gepaard. Naam en achtergrond is ondergeschikt. "wat is je status!!" wordt er luid geroepen. "I am single" antwoord ik dan maar. Niet echt het eerste wat je wilt noemen bij zo'n bijeenkomst... Maar geen mogelijkheid om er onderuit te komen. Een heel spektakel! Mijn naam is ondertussen door de Zimbabwanen veranderd in Chipo. Chipo was de kat die ik in Mutare had tijdens mijn verblijf daar in 2006. Bijnamen zijn populair en gaan ook gepaard met veel gelach. Nu blijkt dat er ook een Sophie in de Malawiaanse groep zit en dat Sophia plastic schoen betekent in Chichiwa, de taal in Malawi. Dus ben ik blij met Chipo! Chipo betekent in het Zimbabwaans "cadeautje". Ik zie deze uitwisseling ook echt als een cadeautje. Afrika is een droom en we zijn middenin deze droom!

Vrouwen achter het stuur

02-07-2009

Auteur: Karin Louwers

'Tevredenheid' en 'vermoeidheid' dat waren tijdens de evaluatie van de eerste week terugkerende uitspraken van de sportleaders. Dat laatste zal voorlopig nog niet verholpen zijn.

De dag na de evaluatiebijeenkomst waren we al weer vroeg op het strand van Scheveningen voor een beachvolleybaltoernooi. Ik kan me niet herinneren dat een van onze ploegen erg succesvol was, maar desalniettemin was het heel erg gezellig. Na de lunch werd iedereen weer opnieuw in poules

ingedeeld. Alomtevertoefend bleek toen even later bleek dat we niet meer compleet waren. Een aantal Zimbabwaanse sportleaders lag - verspreid over het strand - te slapen en was niet wakker te krijgen!

Piet Paulusma

Er kwam weer leven in de brouwerij toen een van de Nederlandse deelnemers aan onze uitwisseling haar wedstrijd in het Beachvolleybal stadion moest spelen. Met z'n allen moedigden we haar aan en zongen we haar toe. De Zimbabwanen namen daar uiteraard de leiding in. Dat bleef niet onopgemerkt: 's avonds was er een shot van ons te zien in het weerbericht van Piet Paulusma. Wij weten zeker dat hij het mooie weer speciaal voor ons voorspelde. Aan het eind van de dag vertrokken de sportleaders naar hun gastgezinnen.

Om ook op korfbalgebied goed voorbereid te zijn, onderwierpen wij ons de afgelopen week - naast allerlei andere zaken - aan diverse korfbaltrainingen en wedstrijden. Zo mochten de sportleaders bij Korfbalvereniging DES uit Delft helpen met training geven aan hun jeugdteams. Met auto's brachten we hen er naar toe. Ook ik bestuurde een auto. Het was nogal stil tijdens de rit, dus vroeg ik: 'A little after-dinner-dip?' Het antwoord luidde: 'No, I'm trying to get used to a woman driving a car... '.

Gelukkig weet ik nu (na de cultuurworkshop) dat het rijden van een auto in Zimbabwe echt iets voor mannen is. Deze opmerking hoefde ik dus niet als een directe aanval op mijn rijden te zien. Na de training kregen de sportleaders ook hier sportkleding aangeboden. Er was meer dan genoeg, maar niet van elk kledingstuk even veel. Hoe ga je dat verdelen? Op zo'n moment is

het goed om je er dan even niet mee te bemoeien. De leider van de Zimbabwanen nam het voortouw. Hij verdeelde de kleding en daarna mochten de anderen hun stapeltje komen pakken. Op traditionele wijze werd de vereniging - al klappend - bedankt!

Interland

De Zimbabwaanse sportleaders gaven hier en daar nog wat trainingen en waren zelfs op TV Noord-Holland te zien. Er stond ook nog een 'heuse' interland op het programma, enthousiast georganiseerd door het

Nederlandse Helios uit Castricum. Later in de week waren we weer te gast in Delft. Eerst was er een korte rondleiding door de binnenstad met de mooie grachten, daarna heerlijk gegeten en vervolgens naar het sportcomplex van KV Fortuna. Daar volgde een training door een oud-selectiespeler (nu werkzaam als korfbalbondcoach in Spanje) en twee huidige selectiespelers. Verschillende trainingsvormen met betrekking tot techniek en tactiek kwamen aan de orde.

Het is soms wat improviseren om alle afspraken tijdig na te kunnen komen, maar we raken steeds meer op elkaar ingespeeld. We hebben de Zimbabweanen inmiddels leren kennen als een groep bekwame, gemotiveerde en professionele sportleaders. Zij leren van ons en wij leren van hen. Zo langzamerhand wordt het tijd om naar Malawi te gaan. Het begint nu ook echt te kriebelen...

Bijslapen

Terugkerende woorden na deze week zijn weer: 'tevredenheid' en 'vermoeidheid'. 'Maar ach,' voegde een van de sportleaders er aan toe: 'We hebben nog een lange vliegreis naar Malawi voor de boeg, dan zullen we wel bijslapen!'

Tot de volgende keer vanuit Blantyre!

Your culture, my culture!

25-06-2009

Auteur: Sophia Duijs

Wie geniet er meer van een biertje, Nederlanders of Zimbabweanen? Hebben Nederlanders de tijd of juist niet? Denken wij de hele dag aan eten of doen zij dat juist? Afgelopen vrijdag hadden we een workshop "Your culture, my culture" gegeven door COS, gespecialiseerd in adviezen en projecten met betrekking tot internationale samenwerking. De Zimbabweanen zijn een weekje in Nederland dus een interessante setting om de eerste typische gebruiken van elkaar onder de loep te nemen.

Maar wat is eigenlijk cultuur?? In gemixte groepjes zijn we dieper in gegaan op deze vraag. Wat blijkt: weinig verschil tussen de Nederlanders en de

Zimbabweanen. Het is een levensvorm, een geloof. Het zijn je normen en waarden. Maar cultuur verandert ook mee met de tijd, het wordt aldoor moderner.

Vrouwen aan het bier

Waarin onderscheidt de Nederlandse cultuur zich dan van de Zimbabweaanse? De Zimbabweanen kregen als eerste het woord.

"Eten!! Jullie denken de hele dag aan eten." Wist Brian Muringa als eerste in te brengen. Nyasha vulde aan "jullie scheppen heel beschaafd op, maar gaan dan vaker terug om nog wat te halen." Ook denken we regelmatig aan bier drinken en vrouwen drinken ook bier. Dat is in Zimbabwe in het openbaar ondenkbaar. We hebben altijd haast, willen altijd maar meer. Meer geld, meer spullen en een betere baan. Ook viel ze op dat Nederlanders individualistisch leven en meer gereserveerd zijn. "In de trein wil eigenlijk niemand contact met elkaar maken. Jullie kijken het liefst naar beneden om maar niet tegen een vreemde te hoeven praten". Al viel het de Zimbabweanen op dat oudere mensen juist wel weer graag een praatje maken in de trein.

En Nederlanders hebben allemaal een huisdier. Dat is erg ongewoon in Zimbabwe. "in Zimbabwe it will end up at the barbecue!", aldus Rutendo. Er ontstond eerder deze week grote hilariteit toen een net gekapt hondje, opgedoft met strikjes voorbij wandelde. Als laatste gaven ze aan dat iedereen hier fietst, zelfs de vrouwen. Maakt niet uit welk formaat vrouw, ze zitten allemaal op de fiets! Brain Kabasho vulde zelfs aan dat men denkt dat fietsende vrouwen onvruchtbaar kunnen worden.

Wij Nederlanders waren een beetje op onze teentjes getrapt. Kunnen ze dan niks positiefs noemen? Maar wanneer is cultuur positief of negatief? Het is iets dat verweven is in ons gedrag. We moesten bekennen dat ze wel gelijk hadden in de genoemde punten. Ze konden wel aanvullen dat de meeste ontwikkelingsorganisaties in

Zimbabwe Nederlandse organisaties zijn. Dat doet ons goed.

Luidruchtig discussiëren

Wat ons opviel aan de Zimbabweanen is hun enthousiasme, soms zelfs luidruchtige manier van discussiëren. Maar daarentegen zijn de Zimbabweanen individueel juist weer wat meer teruggetrokken.

Ze houden erg van muziek (graag zo hard mogelijk!) en kunnen daar helemaal in op gaan. Arend gaf aan dat de Zimbabweanen minder direct zijn. Ze maken lange zinnen om te zeggen wat ze willen zeggen. Wat ons ook opvalt is dat de Zimbabweanen zich minder uiten als ze ergens heel blij mee zijn. Met een "dank je wel" laten ze merken er heel blij mee te zijn. Wij

Nederlanders bedanken uitgebreid en herhalen meerdere malen hoe blij we ermee zijn.

Cultuurverschil of niet, we zijn steeds meer één groep aan het worden. Cultuur is ook te onderscheiden in de manier van kleden. Dat zit dus al goed met onze al eerder genoemde knalgroene shirts!! Ook de gedeelde passie "Sport" maakt ons één groep en oprechte interesse in elkaar. Interesse in elkaars cultuur.

Grappig detail: de Zimbabweanen gaven aan dat wij veel aan bier drinken denken. Afgelopen zaterdag hebben we deelgenomen aan het beachvolleybal event in Scheveningen. Een erg leuk en sportief spektakel! Zo rond de lunch waren we begonnen aan onze eigen meegenomen boterhammetjes (iets typisch Nederlands) toen een groepje Zimbabweanen met een grote krat bier en nog een aantal 6packs aan kwam zetten. Wat kan cultuur toch in elkaar overlopen...

Eerste ontmoeting met de zee

18-06-2009

Auteur: Karin Louwers

"Is linedance alleen voor oudere vrouwen", vraagt een Zimbabwaanse sporter verbaasd als hij een demonstratie van de sport ziet. In de eerste week van hun bezoek aan Nederland kregen de Zimbabwaanse sportleiders meteen een uitgebreid programma voor hun kiezen.

De Zimbabwaanse sportleiders zijn er. Handbalwedstrijd, les op het Cios, een korfbaltraining, voetbaltoernooi... het programma is direct volop van start gegaan. De sportleiders begonnen met

het begeleiden van een pannevoetbal-toernooi en Kicking Aids Out spelletjes bij het Slachthuisbuurtfeest in Haarlem. We waren met z'n allen goed te herkennen aan onze felgroene T-shirtjes. De dag begon met een zeer enthousiasmerende aerobics warming-up van Brian Kabasho. Daar waar er in het begin alleen maar felgroene T-shirtjes voor hem stonden, kwamen er langzaam maar zeker steeds meer kinderen uit de buurt meedoen. Iedereen deed zijn best de oefeningen net zo soepel en diepgaand uit te voeren. Het Slachthuisbuurtfeest was voor mij de eerste keer dat ik de Zimbabwanen ontmoette. Met een 'high five' werd ik door iedereen begroet.

Scootmobiel

Na de warming-up van Brian vond er een linedance demonstratie plaats. Terwijl ik daar met twee van de sportleiders naar keek, vroeg één van hen: *"Is this dance only for the older women?"* Ik vertelde hen dat de jeugd zeker mee mocht doen, maar dat over het algemeen niet zo stoer vindt. Ik vertelde hen ook dat het meer Amerikaans was dan Nederlands.

's Middags werd ons volleybalspelletje ineens brutaal verstoord door een oudere dame op een scootmobiel, die naar de overkant wilde en blijkbaar haast had. Ze koos dan ook niet de weg om de kring heen, maar er dwars door heen. *"How do you call that car?"* Een scoot-mobiel. En ik vroeg mezelf af of dit typisch Nederlands was...

Right to Play organiseerde in het kader van de 'Day of the African Child' een sportdag op het strand in Scheveningen. De hele dag begeleidden de sportleiders (samen met de Nederlandse deelnemers) Afrikaanse spelletjes voor 430 kinderen. 's Morgens vroeg werden we al verwacht. De Zimbabwaanse vlag (die de sportleiders uit Zimbabwe hadden meegenomen) werd om de beurt omgeslagen tegen de koude zeewind. Er was grote hilariteit bij de sportleiders toen zij een vrouw met een hond over het strand zagen lopen. De hond was gekapt, geschoren, had staartjes en vlechtjes

in en liep als een koningin naast haar baasje. *"Is this typical of Holland?!"* Weer twijfelde ik ...

Sugar daddy

Brian liet de dag wederom spetterend starten met een aerobics warming-up. Het viel de sportleaders op dat veel kinderen niet van origine Nederlands waren. Een aantal kinderen

vertelde vol trots aan de sportleaders waar hun vader of moeder vandaan kwam. We speelden o.a. het spel 'Sugar-Dad' wat ik natuurlijk had moeten vertalen met 'suiker-oom' en niet met 'suiker-dat'. De kinderen hebben niks gemerkt en het enorm naar hun zin gehad!

Voor de sportleaders was de reis naar Scheveningen ook om een andere reden erg bijzonder; een aantal van hen had nog nooit de zee gezien. En natuurlijk wilde de groep daarbij op de foto. Tja, de fotograaf (ondergetekende) deed het echt niet express.... Het leverde een komische foto (zie foto bovenaan) en natte voeten op! Een fijne eerste ontmoeting met de zee....!

De sportleaders hebben al veel gedaan en veel aspecten van Nederland en de Nederlandse cultuur gezien. Het is grappig dat je zelf ook ineens andere dingen opvallen. Was dan echt alleen de zee en de scoot-mobiel *typical of*

Holland? Gelukkig zijn we ook al met z'n allen naar Madurodam geweest. Daar valt niet aan te twifelen...!

Afrika legt Nederland de spelregels uit

11-06-2009

Auteur: Sophia Duijs en Karin Louwers

12 juni is het zo ver. Negen Zimbabwaanse sportleaders van de sportorganisatie Mutare Haarlem Sportleaders (MHS) komen dan naar Haarlem om samen met een aantal CIOS leerlingen (mbo sportopleiding) en andere sportliefhebbende Nederlandse deelnemers zich te storten op les- en leidinggeven in sport. Oftewel om van en met elkaar te leren hoe je het best een bal in de korf krijgt, sport kunt inzetten op scholen en in de buurt, en hoe je een daverend sportevenement organiseert. Na drie weken in Haarlem zet de groep de uitwisseling voort in Malawi.

De Zimbabwaanse sportleaders hebben een paar jaar geleden een korfbal cursus gehad, en hebben ondertussen een aantal korfbalclubs opgezet en in Mutare worden nu ook korfbalcompetities gehouden. Zeven van de acht Nederlandse deelnemers moeten hun korfbal skills nog bijspijkeren, want in juli vertrekken ze met zijn allen naar een sportproject in Malawi, om onder andere het korfbal daar te versterken.

Twee Nederlandse deelnemers zullen de komende weken een weblog bijhouden over de uitwisseling in Nederland én in Malawi. Zij stellen zich voor:

Karin Louwers

Mijn naam is Karin Louwers (23 jaar). Ik ben binnen de groep die 'ene'die al iets van korfbal weet. Ik heb jarenlang gekorfbald bij Fortuna in Delft. Vier jaar geleden ben ik gestopt met zelf actief spelen in competitie en selectieteams. Toen ik door de audities van de Toneelacademie Maastricht heen kwam, heb ik er voor gekozen mij volledig op die opleiding te storten. Ik zei het korfbal op hoog niveau gedag en belandde in een totaal andere wereld.

Twee jaar geleden kreeg ik de kans als stage-opdracht voor Toneelgroep De Appel een film te maken over mijn ontmoeting met theater in Malawi. Toen ik hoorde dat ze in Malawi ook aan korfbal deden, ben ik tijdens die stage natuurlijk ook op zoek gegaan naar de plaats waar die korfbalpalen dan wel stonden! Ik vond ze in de vorm van boomstammen -door stenen omhoog gehouden- met zelf gevlochten manden. Een geweldige ervaring! Eigenlijk kwamen tijdens die reis mijn passies uit twee totaal verschillende werelden even samen.

Nu ga ik er dan weer heen. De sportuitwisseling begint voor mij al meer dan geslaagd als de Zimbabwaanse sportleiders Nederlandse kinderen die nog nooit gekorfbald hebben, mee helpen klaar te stomen voor het jaarlijks schoolkorfbaltoernooi. Een mooi begin van een uitwisseling waarbij nu eens mensen uit Afrika aan de Nederlandse kinderen de spelregels uitleggen in plaats van andersom.

Ik kijk er erg naar uit Malawi een tweede keer te zien. Ik heb gezien hoe waardevol de korfbalsport kan zijn. Man en vrouw zijn op het veld gelijk in een land waar dat zeker niet het geval is. Ik hoop dat we veel 'les- en leidinggeef' ervaringen kunnen uitwisselen en met z'n allen onze gezamenlijke passie voor sport kunnen uitdragen. Met als klapper op de vuurpijl een groot sportief evenement waar veel kinderen enthousiast aan het sporten zijn. Daar zal ik opnieuw mee gaan maken dat totaal verschillende werelden even samen komen.

Sophia Duijs

Ik ben Sophia Duijs. 29 jaar, 7 maanden en een paar dagen. Dat is goed nieuws, want daarmee val ik nog net binnen de maximale leeftijd van dertig jaar om in aanmerking te komen voor een jongerenuitwisseling die gesubsidieerd wordt door Xplore!

Ik ben heel blij omdat de uitwisseling voor mij een weerzien met Afrika en mijn Zimbabwaanse sportvriendjes betekent, die deze week al naar Nederland komen. In 2006 heb ik namelijk zeven maanden gewerkt voor de Stedenband Haarlem-Mutare, in Zimbabwe. Ik heb me binnen het sportproject van MHS vooral gericht op het organisatorische aspect, de begeleiding van de sportleiders, het dagelijkse bestuur, atletiek en hockey. Ik heb een heerlijke, sportieve en leerzame tijd gehad. En ik

kijk er enorm naar uit de sportleiders weer te zien, maar ook om een nieuw land te ontdekken, Malawi.

De groep Nederlandse deelnemers aan de uitwisseling is een enthousiaste groep en we hebben samen met de Zimbabwaanse sportleiders veel kennis in huis op het gebied van sport. Ik heb er alle vertrouwen in dat we straks in de drie weken in Malawi samen met de Malawiërs echt iets gaan opbouwen. Ik hoop stiekem ook nog een beetje te kunnen gaan hockeyen, want een hockeymeisje wil toch het liefst lekker hockeyen!

Blijf ons de komende weken op ons weblog volgen!